

Πέμπτη 09-02-1822

Αγαπητό μου ημερολόγιο,

πάει καιρός που έχω να νιώσω τη ζεστασιά των φύλλων σου. Πλέον τα μόνα φύλλα που θωρώ είναι αυτά που πέφτουν δώθε κείθε από τα ξερά πλατάνια. Εμαράθηκαν τα φύλλα, εμαράθηκα και γω...Πού καιρός; Δεν αδειάζω...

Ανήλιαγο ακόμα και εγώ αγρυπνάω από το κρύο...Δεν κοιμάμαι καθόλου...Φοβάμαι...Φοβάμαι μήπως γίνει τίποτα. Μια αλλαξιά, το τουφέκι και φτάνω αλάργα, σε σπηλιές και βράχους...Ακουμπέτι έχω ακόμα ανάκαρο! Η απαντοχή μου είναι μεγάλη...

Τώρα όμως έχω διπλό καημό. Αραχνος, μαύρος και άραχνος είμαι. Δίπλασε το βάρος στην ψυχή μου...Ο γερο-Δήμος πέθανε...Ο γέρο-Δήμος πάει...Αβάσταγος ήταν...Καιρό τώρα έλεγε ότι απόκαμε και απάγκιο ζήταγε να βρει η ψυχή του, Σε γράνες, σε κλαδιά και σε βουνά τώρα τριγυρνά η ψυχή του...Έντωσε...

Σε νεκροκρέβατο εξήτησε να τον εβάλουμε. Και ποιος να θέλει τούτο το πράγμα να κάνει. Η γης τον εκαλούσε. Εμαζώχτη όλο το γύρω αρματολίκι: καπετανέοι, κλεφτόπουλα και ψυχογιόι. Ούλοι να δούνε το γερο-Δήμο. Κείνος όμως κλάμα δεν ήθελε. Επιθυμία είχε πιλάλα να τρέξει ο Ανδρέας, ο μικρότερος, ο ψυχογιός και σε ούλη τη φύση να το πει πως ο γέρο-Δήμος πέθανε, ο γερο-Δήμος πάει.

Εμείς διόλου δεν τον κλαίμε. Ο ίδιος το 'πε. Στον αγώνα να κοιτάμε. Εγώ δεν ξεσυνερίζομαι τον πόνο. Η φύση όμως κλαίει και βογκά. Οι λαγκαδιές αναστενάζουν και οι βράχοι βόγκηξαν και βαργομίζουν τα στοιχειά. Ολάκερη η φύση και μεις μαζί.

Δεν πάνε τα πράγματα καλά. Σβήωνται μέρα με τη μέρα μιλιούνια. Εγώ εστάθηκα σταθερός. Έχω ακόμα μονοπάτια μπροστά μου...Χτε απάνω στη μάχη χάσαμε τρεις ψυχογιούς. Παρέα στον καπετάνιο μας να κάνουν. Και γω αλήθεια...στο λόγο μου καθόλου δεν θα φοβηθώ. Το ανάστημά μου θα σηκώσω, όπως θα σηκωθεί το μπαϊράκι της νίκης. Και τους Τούρκου πάνω στο σπαθί μου. Ο καπετάνιος θα είναι υπερήφανος για 'μένα. Σε αυτόν τα χρωστάω όλα...

Προσπαθώ να φθάνω στο μήμα χωρίς να με θωρούν πολλοί. Κυπαρίσσι όμορφο και μαυροφορεμένο, ψηλό και άχαρο σαν τον εαυτό που δείχνω σε ούλους, έχει φυτρώσει πάνω του. Και με το γερο-Δήμο εμιλάω, κλαίω και τα πουλιά προγκάω. Φεύγουν όπως οι παλιότουρκοι. Μόνο που δαύτα είναι αθώα. Ρχόνται και άλλα παλικάρια, κλεφτόπουλα. Τα μήλα του να πάρουν. Όχι τέτοια μήλα. Τα μήλα της ψυχής. Να ξερες πώς ξαλαφρώνουμε όταν πατούμε το ποδάρι μας στο μήμα. Δύναμη παίρνω. Στη μάχη τίποτες δε λογαριάζω. Κι όλοι από δαύτους σταλίζουν. Και ξέρω πως ο γερο-Δήμος περήφανος θα είναι.

Τετάρτη 16-02-1822

Αγαπητό μου ημερολόγιο,

φαίνεται πως είσαι άτυχο. Βλέπω τον θάνατο. Στροφιάζομαι και άλλο ύπνος δεν με παίρνει. Είδα το γερο-Δήμο εχτές το βράδυ στον ύπνο μου. Τότε που

μας έλεγε ότι ήθελε να κοιμηθεί...Μαζί του με εκάλεσε. Αχάραγο ξύπνησα και το συναίσθημα εδώ ακόμα. Αναρρίγησα...

Εύχομαι να πέσεις σε χέρια καλά. Αβανιά να μη σου κάνουν.

Κλεφτόπουλα και ψυχογιόι: Καλή λευτεριά σας εύχομαι από τον κάτω κόσμο

Ψυχογιός Μανώλης

Ανδριάννα Χατζή, ΓΓ/σίου, σχολ. Έτος 2018-2019